

Dosarul nr. 2ra-1592/19

Prima instanță: Judecătoria Buiucani mun. Chișinău (jud. V. Chisilița)
Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud. N. Budăi, I. Muruianu, I. Cimpoi)

DECIZIE

18 decembrie 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit
al Curții Supreme de Justiție

În componența:

Președintele ședinței, judecătorul
Judecătorii

Ala Cobăneanu
Sveatoslav Moldovan
Galina Stratulat
Iurie Bejenaru
Nina Vascan

examinând în ședință publică recursul declarat de Constantin Ilieș,
reprezentat de avocatul Oleg Grosu

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată a lui Constantin Ilieș
împotriva lui Iacob Cecîrlan cu privire la repunerea în termen a acțiunii, încasarea
datoriei, a dobânzii de întârziere și a cheltuielilor de judecată

împotriva încheierii din 21 martie 2017 a Curții de Apel Chișinău, prin care
a fost admisă cererea lui Iacob Cecîrlan privind repunerea în termen, repus Iacob
Cecîrlan în termen pentru declararea apelului, ridicată pricina de la examinare în
ordine de apel și restituită în prima instanță pentru întocmirea hotărârii integrale și

împotriva deciziei din 31 ianuarie 2019 a Curții de Apel Chișinău, prin care
a fost admisă cererea de apel depusă de Iacob Cecîrlan, casată integral hotărârea
din 22 septembrie 2016 a Judecătoriei Buiucani mun. Chișinău și emisă o nouă
hotărâre

constată:

La 13 mai 2016, Constantin Ilieș a depus cerere de chemare în judecată
împotriva lui Iacob Cecîrlan cu privire la repunerea în termen a acțiunii, încasarea
datoriei și a cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii a invocat că la 31 martie 2013, a acordat lui Iacob
Cecîrlan suma de 160000 de lei, în acest sens fiind întocmită o recipisă, pe care
pârâtul a semnat-o personal, potrivit căreia acesta urma să-i restituie împrumutul la
30 aprilie 2013.

Contrar obligațiilor asumate, pârâtul nu a restituit împrumutul, toate solicitările de restituire se finalizau cu promisiuni de întoarcere a mijloacelor financiare pentru că au fost investite într-o afacere - o clinică privată în orașul Florești, în consecință, Iacob Cecîrlan a încetat să mai răspundă la apelurile telefonice și să evite întâlnirile.

A comunicat că în scopul soluționării pe cale extrajudiciara a litigiului iscat, pârâtului i-a fost expediată somația și telegrama din 22 aprilie 2016, care însă au fost ignorate de către destinatar.

Cu referire la cererea privind repunerea în termenul de prescripție, având în vedere prevederile art. 277 alin. (1) lit. a) și 279 Cod civil, a învederat că până la expirarea termenului de prescripție de 3 ani al recipisei în cauză, la 26 aprilie 2016, a depus la Judecătoria Buiucani mun. Chișinău o cerere de eliberare a ordonanței judecătorești privind încasarea din contul lui Iacob Cecîrlan a datoriei de 160000 de lei.

La 12 mai 2016, a primit încheierea nr. 2po-193/2016 din 5 mai 2016 a Judecătoria Buiucani mun. Chișinău, prin care i-a fost refuzată primirea cererii de eliberare a ordonanței judecătorești pe motivul existenței unui litigiu de drept.

Și-a întemeiat pretențiile în baza dispozițiilor art. 20 din Constituția RM, art. 85 alin. (4), 166-167, 174-175 CPC, art. 138 alin. (4), 277 alin. (1) lit. a), 279, 512, 572 alin. (2), 867 alin. (1), 871 alin. (1), 872 alin. (1) Cod civil, Hotărârii Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 9 din 24 decembrie 2010.

A solicitat admiterea acțiunii, repunerea în termenul de înaintare a acțiunii, încasarea din contul lui Iacob Cecîrlan a datoriei în sumă de 160000 de lei și a cheltuielilor de judecată.

Prin hotărârea din 22 septembrie 2016 a Judecătoria Buiucani mun. Chișinău, a fost admisă acțiunea.

A fost încasată de la Iacob Cecîrlan în beneficiul lui Constantin Ilieș datoria în sumă de 160000 de lei, cheltuielile de judecată pentru achitarea taxei de stat în sumă de 4800 de lei și cheltuielile de judecată pentru serviciile de asistență juridică în sumă de 2000 de lei.

Prin încheierea din 21 martie 2017 a Curții de Apel Chișinău, a fost admisă cererea lui Iacob Cecîrlan privind repunerea în termen, repus Iacob Cecîrlan în termen pentru declararea apelului împotriva hotărârii din 22 septembrie 2016 a Judecătoria Buiucani mun. Chișinău, ridicată pricina de la examinare în ordine de apel și restituită în prima instanță pentru întocmirea hotărârii integrale.

La 16 mai 2018, în cadrul ședinței de judecată, Constantin Ilieș, reprezentat de avocatul Oleg Grosu a depus cerere privind încasarea în temeiul art. 372 CPC a dobânzilor legale apărute după emiterea hotărârii în prima instanță, solicitând admiterea acesteia și încasarea dobânzilor de întârziere pentru perioada 22 septembrie 2016 - 16 mai 2018 în sumă de 44804,38 de lei, cheltuielile pentru plata taxei de stat în mărime de 1344,13 de lei și de asistență juridică în instanța de apel în mărime de 5000 de lei.

Prin decizia din 16 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău, a fost respins apelul declarat de Iacob Cecîrlan și menținută hotărârea primei instanțe.

A fost încasată de la Iacob Cecîrlan în beneficiul lui Constantin Ilieș dobânda de întârziere în valoare de 44804,38 de lei, taxa de stat în valoare de 1344,13 de lei și cheltuielile pentru asistență juridică în valoare de 5000 de lei.

Prin decizia din 12 decembrie 2018 a Curții Supreme de Justiție, a fost admis recursul declarat de Iacob Cecîrlan, casată decizia din 16 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău, cu trimiterea cauzei spre rejudecare în instanța de apel în alt complet de judecată.

Prin încheierea din 31 ianuarie 2019 a Curții de Apel Chișinău, a fost restituită pretenția lui Constantin Ilieș cu privire la încasarea de la Iacob Cecîrlan a dobânzii de întârziere pentru perioada 22 septembrie 2016 - 16 mai 2018 în sumă de 44804,38 de lei.

Prin decizia din 31 ianuarie 2019 a Curții de Apel Chișinău, a fost admisă cererea de apel depusă de Iacob Cecîrlan, casată integral hotărârea primei instanțe și emisă o nouă hotărâre, prin care a fost respinsă cererea lui Constantin Ilieș de repunere în termenul legal de înaintare a cererii de chemare în judecată.

A fost respinsă acțiunea ca fiind tardivă.

La 19 aprilie 2019, Constantin Ilieș, reprezentat de avocatul Oleg Grosu a declarat recurs împotriva decizie din 31 ianuarie 2019 a Curții de Apel Chișinău, solicitând admiterea acestuia, casarea încheierii din 21 martie 2017 a instanței de apel și a deciziei recurate, cu trimiterea cauzei la rejudecare în instanța de apel la faza de primire a cererii de apel cu ridicarea dosarului de la examinare și expedierea în prima instanță în condițiile art. 250 alin. (1) lit. a) CPC pentru emiterea hotărârii suplimentare la cerința lui privind repunerea în termenul de înaintare a acțiunii, precum și încasarea din contul intimatului a tuturor cheltuielilor de judecată.

În motivarea recursului a invocat dezacordul cu decizia instanței de apel, deoarece la emiterea acesteia au fost aplicate eronat și încălcate grav normele de drept procedural și material ce au dus la soluționarea greșită a cauzei, au fost apreciate arbitrar probele din dosar, iar erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților lui fundamentale.

După cum a fost indicat în decizia din 12 decembrie 2018 a Curții Supreme de Justiție, hotărârea primei instanțe, nu dă răspuns clar și explicit asupra cerinței solicitate expres de el - privind repunerea în termen a acțiunii.

Respectiv, deoarece efectul devolutiv al apelului se răsfrânge numai asupra a ceea ce s-a judecat în prima instanță, iar controlul efectuat de instanța de apel asupra hotărârii instanței de fond nu poate avea în vedere noi pretenții care nu au format obiectul examinării în prima instanță, instanța de apel nu era în drept să se pronunțe asupra cerinței de repunere în termen, decât în situația în care prima instanță s-ar fi expus în partea dispozitivă a hotărârii din 22 septembrie 2016, asupra admiterii sau respingerii cerinței privind repunerea în termen.

Așadar, în cazul în care instanța de apel se expune asupra unei cerințe neelucidate în partea dispozitivă a hotărârii primei instanțe, se va încălca grav principiul dublului grad de jurisdicție și dreptul la un proces echitabil și recurs efectiv, pentru că instanța de apel va pronunța o hotărâre ca instanță de fond, iar reclamantul va fi lipsit de dreptul la o cale de atac efectivă.

A considerat că instanța de apel urma să ridice dosarul de la examinare și să-l expedieze primei instanțe în condițiile art. 250 alin. (1) lit. a) CPC, pentru ca aceasta să se pronunțe prin hotărâre suplimentară asupra cerinței neelucidate în partea dispozitivă a hotărârii din 22 septembrie 2016.

O încălcare procedurală distinctă constă în aceea că instanța de apel judecând cauza a încălcat procedura legală de expediere în adresa lui a cererii cu privire la respingerea cererii de chemare în judecată pe motivul depunerii tardive, în virtutea expirării termenului de prescripție depusă de Iacob Cecîrlan la 31 ianuarie 2019 direct în instanța de apel, or, la materialele dosarului lipsește dovada expedierii înscrisului în adresa lui.

Mai mult ca atât prin cererea menționată au fost invocate cerințe noi, neelucidate în fond până în prezent, în procedură de citare a părților și anume cele legate de scurgere a termenului de prescripție care se examinează numai la cererea părții în favoare căreia s-a scurs, cu atât mai mult că această cerere contravine și combate cerințele anterioare, atât ale cererii de apel nemotivate depuse de Iacob Cecîrlan la 19 decembrie 2017, prin care acesta a solicitat respingerea acțiunii ca neîntemeiată, cât și ale cerințelor cererii de apel motivate depuse de acesta la 19 iunie 2017, prin care a solicitat remiterea cauzei la o nouă rejudecare în prima instanță.

A obiectat că a fost esențial viciată și procedura de citare a lui în instanța de apel pentru ședința de judecată din data de 31 ianuarie 2019, nefiindu-i înmănată citația Curții.

Această afirmație este susținută prin însăși avizul de recepționare a citației pretins a fi înmănat lui la 12 ianuarie 2019, care fizic nu putea să-l recepționeze la acea dată din motivul că se afla peste hotarele Republicii Moldova, fapt confirmat prin extrasul de la Politia de Frontieră nr. 35/7-4-2064 din 16 aprilie 2019.

Totodată, a accentuat că este reprezentat de către avocatul Oleg Grosu, care a participat și în instanța de apel la examinarea apelului până la rejudecarea cauzei, deci instanța de apel, pentru a nu îngredi dreptul la acces la justiție și apărare, era obligată să-și exercite cu bună-credință obligațiile sale și să-l înștiințeze pe avocatul Oleg Grosu despre ședința de judecată, ceia ce nu s-a întâmplat.

A relevat că citația din 9 ianuarie 2019, nu a fost înmănată nici unuia din rudele apropiate ale lui, în caz contrar, pe cotor ar fi fost indicat numele și raporturile sale de rudenie cu destinatarul în condițiile art. 105 alin. (6) CPC.

Astfel, cu certitudine se constată că dânsul nu a fost citat legal pentru ședința de examinare a apelului declarat de Iacob Cecîrlan, ceia ce este o încălcare procedurală gravă, criticată și condamnată de CEDO.

A mai notat că decizia contestată nu a dat și nu a oferit răspunsuri la întrebările și obiecțiile formulate în acțiune, pledoarie și cererea de apel, înaintate de părți, fiind încălcate prevederile art. 373 alin. (1), (2), (3) și (5) CPC.

Instanța de apel incorect a tălmăcit sugestiile Curții Supreme de Justiție din decizia din 12 decembrie 2018, referitor la cele invocate în recurs despre scurgerea termenului de prescripție extinctivă de 3 ani în interiorul căruia dânsul poate să-și apere dreptul pretins.

Ilegalitatea deciziei Curții de Apel Chișinău din 31 ianuarie 2019, se confirmă și prin aceea că instanța a omis să analizeze circumstanțele importante ale cauzei în aspectul acordării unei șanse de succes în vederea neexpirării termenului de prescripție, adică întreruperii acestuia, prin analiza acțiunilor de recunoaștere a datoriei invocate expres de intimat, prin insistența achitării datoriei, or, această analiză nu este restricționată legal prin obligația de a o invoca nemijlocit, spre deosebire de cererea de aplicare a termenului de prescripție.

Pe cale de consecință, a indicat că potrivit art. 277 alin. (1) lit. a) și b) Cod civil, cursul prescripției extinctive se întrerupe atât în cazul intentării unei acțiuni în modul stabilit, cât și în cazul în care debitorul săvârșește acțiuni din care rezultă că recunoaște datoria.

La caz, atât în cererea de apel, declarațiile intimatului din procesul-verbal al ședinței de judecată, în pledoaria în instanța de apel și chiar însăși în decizia contestată, intimatul indică că a achitat datoria de 160000 de lei prin transferarea parțială a datoriei de la contul său (Iacob Cecîrlan) către contul lui prin Ordin de încasare nr. 294073276 din mai 2014 în sumă de 6000 de lei, Ordin de încasare nr. 295881735 din 12 iunie 2014 în sumă de 6000 de lei, Ordin de încasare nr. 297106111 din 1 iulie 2014 în sumă de 6000 de lei și Ordin de încasare nr. 300801225 din 4 septembrie 2014 în sumă de 6000 de lei etc.

Astfel, Iacob Cecîrlan personal a întrerupt termenul de prescripție extinctivă prin acțiuni elocvente de recunoaștere a datoriei, inclusiv în instanța de judecată, prin declarația că a achitat datoria pe parcursul anilor 2014 - 2015.

Având în vedere prevederile art. 277 alin. (2) CPC, a remarcat că de la data ultimei întreruperi a termenului de prescripție prin Ordinul de plată nr. 300801225 din 4 septembrie 2014 în sumă de 6000 de lei din datoria de 160000 de lei, până la data depunerii acțiunii la 12 aprilie 2016, s-au scurs circa 1 an și 7 luni, dar nu trei ani.

A invocat dezacordul și cu încheierea din 21 martie 2017 a instanței de apel, considerând-o abuzivă, deoarece alegațiile lui Iacob Cecîrlan urmau a fi apreciate critic precum că nu a știut despre procesul judiciar și emiterea hotărârii.

Cu referire la prevederile art. 108 CPC, a evidențiat că prima instanță și-a executat obligația legală de citare a pârâtului în proces, iar omiterea termenului fără temei legal nu poate constitui temei de repunere în termen.

Or, pentru a admite cererea de repunere în termenul de depunere a apelului, urma a fi constatat faptul necomunicării actului procesual, dar care la caz nu poate

fi imputat instanței pentru că Iacob Cecîrlan a recepționat citație prin citare publică.

Iar la 18 octombrie 2016, potrivit site-ului oficial al instanțelor judecătorești, hotărârea din 22 septembrie 2016 a Judecătoriei Buiucani mun. Chișinău, a fost publicată, astfel devenind accesibilă tuturor participanților la proces, inclusiv și lui Iacob Cecîrlan.

La 13 august 2019, Iacob Cecîrlan a depus referință la recursul declarat de Constantin Ilieș, solicitând declararea recursului ca fiind inadmisibil sau în cazul în care va fi considerat admisibil respingerea acestuia ca neîntemeiat.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Din materialele dosarului rezultă că copia deciziei recurate a fost expediată în adresa părților la 27 februarie 2019, fapt ce se confirmă prin scrisoarea de însoțire (f. d. 28 vol. II), fiind recepționată în aceeași zi de către recurent, ceea ce se atestă prin mențiunea aplicată pe plicul de recepție a deciziei contestate, copia căruia este anexată la cererea de recurs (f. d. 41 vol. II).

Astfel, se constată că recurentul s-a conformat prevederilor legale și a declarat recursul la 19 aprilie 2019 împotriva deciziei din 31 ianuarie 2019 a Curții de Apel Chișinău, în termenul legal.

Studiind materialele dosarului, audiind reprezentantul recurentului Constantin Ilieș - avocatul Oleg Grosu și reprezentantul intimatului Iacob Cecîrlan - avocatul Igor Trofimov, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră următoarele.

În conformitate cu art. 445 alin. (1) lit. c) CPC, instanța, după ce judecă recursul, este în drept să admită recursul, să caseze integral decizia instanței de apel și să trimită cauza spre rejudecare în instanța de apel o singură dată dacă eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) lit. a) și c) CPC, se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată, a interpretat în mod eronat legea.

În conformitate cu art. 432 alin. (4) CPC, săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

După cum denotă actele cauzei, Constantin Ilieș înaintând acțiunea împotriva lui Iacob Cecîrlan, cu ulterioarele concretizări, a solicitat repunerea în termenul de înaintare a acțiunii, încasarea din contul lui Iacob Cecîrlan a datoriei în sumă de 160000 de lei și a cheltuielilor de judecată.

Fiind investită cu judecarea cauzei, prima instanță a admis acțiunea și a încasat de la Iacob Cecîrlan în beneficiul lui Constantin Ilieș datoria în sumă de 160000 de lei, cheltuielile de judecată pentru achitarea taxei de stat în sumă de 4800 de lei și cheltuielile de judecată pentru serviciile de asistență juridică în sumă de 2000 de lei.

Judecând apelul declarat de către Iacob Cecîrlan, instanța de apel prin decizia din 31 ianuarie 2019 a Curții de Apel Chișinău, a admis apelul, a casat integral hotărârea primei instanțe și a emis o nouă hotărâre, prin care a fost respinsă cererea lui Constantin Ilieș de repunere în termenul legal de înaintare a cererii de chemare în judecată. A fost respinsă acțiunea ca fiind tardivă.

Verificând legalitatea deciziei contestate în raport cu prevederile aplicabile la caz și criticile aduse în recurs, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia că instanța de apel neîntemeiat a decis respingerea acțiunii înaintată de Ilieș Constantin, ca fiind tardivă.

În susținerea opiniei enunțate, se vor reține prevederile art. 575 alin. (2) Cod civil, în vigoare la acel moment, potrivit cărora dacă termenul de executare a obligației este determinat, se consideră că creditorul nu poate cere executarea înainte de termen.

Raportând la caz aceste prevederi legale, se constată că Constantin Ilieș prin prezenta cerere de chemare în judecată pretinde la încasarea de la Iacob Cecîrlan a datoriei în sumă de de 160 000 de lei, în temeiul recipisei din 31 martie 2013, anexată la materialele cauzei (f. d. 10).

În același timp, din conținutul recipisei din 31 martie 2013 rezultă că termenul de executare a obligației de restituire a sumei a fost determinat de către părți până la data de 30 aprilie 2013.

Drept consecință, este cert că Constantin Ilieș a fost în drept de a cere executarea obligației în temeiul recipisei din 31 martie 2013, începând cu data de 30 aprilie 2013.

Potrivit dispozițiilor art. 267 alin. (1) Cod civil, în vigoare la acel moment, termenul general în interiorul căruia persoana poate să-și apere, pe calea intentării unei acțiuni în instanță de judecată, dreptul încălcat este de 3 ani.

Iar conform art. 272 alin. (1) Cod civil, în vigoare la acel moment, termenul de prescripție extinctivă începe să curgă de la data nașterii dreptului la acțiune. Dreptul la acțiune se naște la data când persoana a aflat sau trebuia să afle despre încălcarea dreptului.

Coroborând normele enunțate la materialului probator administrat în speță, instanța de recurs remarcă că la 26 aprilie 2016, Constantin Ilieș a depus la Judecătoria Buiucani mun. Chișinău o cerere cu privire la eliberarea ordonanței judecătorești privind încasarea din contul lui Iacob Cecîrlan a datoriei în sumă de 160000 de lei, în temeiul recipisei din 13 martie 2013, iar prin încheierea din 5 mai 2016 a Judecătoriei Buiucani mun. Chișinău, a fost refuzată în primirea

cererii de chemare în judecată a lui Ilieș Constantin cu privire la eliberarea ordonanței judecătorești de încasare a datoriei lui Iacob Cecîrlan (f. d. 16 vol. I).

Drept urmare, instanța de recurs consideră că incidente speței, sunt prevederile art. 277 alin. (1) lit. a) Cod civil, în vigoare la acel moment, potrivit cărora cursul prescripției extinctive se întrerupe în cazul intentării unei acțiuni în modul stabilit.

Or, în interpretarea corectă a normei de drept enunțate, este de înțeles că întreruperea termenului de prescripție, înseamnă că timpul care s-a scurs până la împrejurarea, ce a servit temei de întrerupere, nu se ia în considerare. După întrerupere termenul de prescripție începe să curgă din nou pentru un termen deplin, prevăzut de lege pentru categoria dată de pretenții. Timpul scurs până la întrerupere nu se ia în calcul.

Drept urmare, prin prisma acestor prevederi legale, instanța de recurs reține că cursul prescripției extinctive de înaintare a acțiunii de către Constantin Ilieș a fost întrerupt la data de 26 aprilie 2016, odată cu depunerea în instanța de judecată a cererii cu privire la eliberarea ordonanței judecătorești privind încasarea din contul lui Iacob Cecîrlan a datoriei în sumă de 160000 de lei.

Astfel, constatările respective resping concluzia instanței de apel în rațiunea respingerii acțiunii ca tardive, fiind indubitabil că prezenta cerere de chemare în judecată depusă de către Constantin Ilieș la 13 mai 2016 este în interiorul termenului de prescripție extinctivă.

Față de cele ce preced, este de relevat că, deși art. 445 alin. (1) lit. c) CPC acordă dreptul instanței de recurs de a trimite cauza spre rejudecare în instanța de apel o singură dată dacă eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție întru evitarea încălcării drepturilor părților la un proces echitabil și un recurs efectiv, garantate de art. 6 § 1 și art. 13 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, consideră necesar de a admite recursul, de a casa decizia instanței de apel, cu remiterea cauzei spre rejudecare la Curtea de Apel Chișinău, or instanța de apel nu s-a expus cu privire la fondul cererii de apel depusă de către Iacob Cecîrlan, împrejurare ce duce la imposibilitatea instanței de recurs de a verifica temeinicia și legalitatea hotărârii atacate cu privire la oricare dintre motivele prevăzute de lege, acțiunea fiind respinsă ca tardivă.

În acest sens se va reține că, în jurisprudența sa constantă, CtEDO a statuat că dreptul la un proces echitabil, garantat de art. 6 §1 din Convenție, include printre altele dreptul părților de a prezenta observațiile pe care le consideră pertinente pentru cauza lor. Întrucât Convenția nu are drept scop garantarea unor drepturi teoretice sau iluzorii, ci drepturi concrete și efective (*Artico împotriva Italiei*), acest drept nu poate fi considerat efectiv decât dacă aceste observații sunt în mod real ascultate, adică în mod corect examinate de către instanța sesizată.

Altfel spus, principiul procesului echitabil reclamă că, hotărârea trebuie să fie motivată, astfel încât justițiabilul având posibilitatea să cunoască motivele care

l-au făcut pe judecător să adopte una sau altă soluție și să le conteste dacă sistemul național prevede o cale de atac împotriva acestei hotărâri (*Kaufland împotriva Belgiei*).

Cu referire la recursul lui Constantin Ilieș, reprezentat de avocatul Oleg Grosu împotriva încheierii din 21 martie 2017 a Curții de Apel Chișinău, instanța de recurs consideră necesar de a-l respinge din următoarele considerente.

Astfel, după cum denotă actele cauzei, prin încheierea din 21 martie 2017 a Curții de Apel Chișinău, a fost admisă cererea lui Iacob Cecîrlan privind repunerea în termen, repus Iacob Cecîrlan în termen pentru declararea apelului împotriva hotărârii din 22 septembrie 2016 a Judecătoriei Buiucani mun. Chișinău, ridicată pricina de la examinare în ordine de apel și restituită în prima instanță pentru întocmirea hotărârii integrale.

Potrivit art. 429 alin. (2) CPC, încheierile date în apel pot fi atacate cu recurs numai odată cu decizia, cu excepția cazurilor când, potrivit legii, pot fi atacate separat cu recurs și când încheierea face imposibilă desfășurarea de mai departe a procesului.

Totodată, reieșind din dispozițiile enunțate, în coroborare cu prevederile art. 116 alin. (5) CPC, rezultă că încheierea prin care s-a făcut repunerea în termen nu se supune recursului separat decât odată cu fondul cauzei.

Iar în conformitate cu art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Ca urmare, prin prisma acestor prevederilor legale, se constată că cererea de recurs depusă de Constantin Ilieș, reprezentat de avocatul Oleg Grosu împotriva încheierii din 21 martie 2017 a Curții de Apel Chișinău, care poate fi atacată cu recurs numai odată cu fondul cauzei, este cu omiterea termenului stabilit de lege.

Or, dreptul lui Constantin Ilieș de a contesta cu recurs încheierea din 21 martie 2017 a Curții de Apel Chișinău, a apărut odată cu emiterea de către Curtea de Apel Chișinău a deciziei pe fond din 16 mai 2018.

În acest aspect, sunt lipsite de suport argumentele invocate de către reprezentantul recurentului Constantin Ilieș - avocatul Oleg Grosu în ședința publică a instanței de recurs din 10 octombrie 2019, precum că nu au contestat încheierea din 21 martie 2017 a Curții de Apel Chișinău, întrucât decizia din 16 mai 2018 pronunțată pe fond de către Curtea de Apel Chișinău și care a fost casată prin decizia din 12 decembrie 2018 a Curții Supreme de Justiție, a fost în favoarea lor.

Și asta deoarece, deși decizia din 16 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost respins apelul declarat de Iacob Cecîrlan și menținută hotărârea primei instanțe a fost emisă în favoarea lui Constantin Ilieș, faptul dat nu a constituit un impediment pentru Constantin Ilieș de a contesta încheierea din 21 martie 2017 a Curții de Apel Chișinău, pe motivele invocate în prezentul recurs, în interiorul termenului prevăzut de lege, ultimul fiind conștient de faptul că decizia din 16 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău nu este una irevocabilă, dar

fiind supusă căii de atac recursului, putea fi desființată de către Curtea Supremă de Justiție, ce a și avut loc în speța dată.

Mai cu seamă, că recurentul Constantin Ilieș, odată cu înaintarea tardivă a cererii de recurs împotriva încheierii din 21 martie 2017 a Curții de Apel Chișinău, nu a înaintat și o cerere, prin prisma prevederilor art. 116 alin. (1) CPC, cu privire la repunerea recursului în termen împotriva încheierii contestate și nici nu a prezentat instanței probe incontestabile ce ar demonstra imposibilitatea îndeplinirii actului procedural în termenul prevăzut de lege.

La acest segment, instanța de recurs va remarca și jurisprudența constantă a CEDO, unde Curtea a reiterat că ține de obligația părților de a lua măsurile necesare privind protecția drepturilor sale de acces la justiție (Van Harn versus Germany, nr. 7557/03 din 11 septembrie 2007).

În conformitate cu art. 445 alin. (1) lit. c), art. 445 alin. (3) CPC, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție

decide:

Se respinge recursul declarat de Constantin Ilieș, reprezentat de avocatul Oleg Grosu împotriva încheierii din 21 martie 2017 a Curții de Apel Chișinău.

Se admite recursul declarat de Constantin Ilieș, reprezentat de avocatul Oleg Grosu împotriva deciziei din 31 ianuarie 2019 a Curții de Apel Chișinău.

Se casează decizia din 31 ianuarie 2019 a Curții de Apel Chișinău, în cauza civilă la cererea de chemare în judecată a lui Constantin Ilieș împotriva lui Iacob Cecîrlan cu privire la repunerea în termen a acțiunii, încasarea datoriei, a dobânzii de întârziere și a cheltuielilor de judecată, cu remiterea cauzei pentru rejudecare la Curtea de Apel Chișinău, de un alt complet de judecată.

Decizia nu se supune niciunei căi de atac.

Președintele ședinței,
judecătorul

Ala Cobăneanu

Judecătorii

Sveatoslav Moldovan

Galina Stratulat

Iurie Bejenaru

Nina Vascan